

Intervenció del president de la Generalitat al ple del Parlament

Barcelona, 8 de febrer de 2017

Avui en aquest ple hi ha una diputada que no hi pot assistir no pas per cap malaltia, ni per cap baixa. La nostra companya Irene Rigau està essent jutjada en aquests moments, conjuntament amb els qui van ser també companys de tots nosaltres i que van ocupar els llocs de màxima responsabilitat governamental del país: el president Artur Mas i la vicepresidenta Joana Ortega. Estan essent jutjats acusats del delictes d'haver estat fidels a l'encàrrec que els va fer aquest Parlament, el qual va ser fidel, també, a l'encàrrec rebut dels ciutadans.

Per això avui aquest Parlament, en la primera sessió plenària que s'ha convocat i que se celebrat durant el judici pel 9 de novembre de 2014, no pot fer com si no passés res. No pot mirar cap a un altre costat, ni pot romandre indiferent al fet que en aquests moments s'està jutjant uns responsables polítics que van permetre que més de 2,3 milions de ciutadans participessin en aquella jornada i enviessin a qui ho volgués sentir un missatge nítid i clar que volíem resoldre el problema polític votant, a les urnes.

He demanat la paraula per deixar constància davant de la Cambra que representa el poble de Catalunya d'aquesta situació excepcional, i per formular unes consideracions que van més enllà del moment i recullen la preocupació creixent que hi ha en el si de la societat catalana en general. La immensa majoria de la societat catalana, pensi el que pensi sobre quin han de ser el vincle entre Catalunya i Espanya, ha demostrat abastament una actitud democràtica exemplar, i ha evidenciat també sempre, sempre, que quan ha calgut mobilitzar-se per defensar drets fonamentals ho ha fet com cap altra. Per rebutjar el terrorisme, per oposar-se a la guerra d'Iraq, per rebel·lar-se contra les mentides del govern en els atemptats de l'11M, o, en aquests darrers cinc anys i d'una manera sense precedents a Europa, per demanar poder votar.

La deriva recentralitzadora, accelerada i agreujada per la sentència contra l'Estatut de Catalunya, i la prèvia campanya de recollida de firmes orquestrada fa onze anys, confirmen que la democràcia espanyola té un problema estructural que la va deteriorant. Una democràcia que envia a judici els responsables polítics d'una jornada tan edificant i sana com el 9N, una jornada que crea un profund i noble sentit de ciutadania, és una democràcia que ha emmalaltit.

I ja ve de lluny.

No va fer net durant la transició i ara va perdent credibilitat en mans d'uns poders que ara sabem que sempre han estat allí, malgrat que durant uns anys va semblar o que s'havien apartat o que s'havien reconvertit. Avui la democràcia espanyola es permet un judici polític a l'expresident de Catalunya i a dues membres del seu Govern sense ruboritzar-se ni preguntar-se el que bona part de l'opinió pública internacional es pregunta. Una notícia en un mitjà de referència internacional assegurava ahir mateix que aquest judici, cito literalment, "no és quelcom que un esperi veure a Europa". Poques hores després era la

influent Internacional Liberal qui s'expressava, ahir a la tarda, en termes molt contundents: aquest judici és una “farsa” i un “teatre”. Eurodiputats de diferents països també han expressat una enorme preocupació per la deriva que està seguint l'Estat espanyol.

Però el sistema polític espanyol no passa ànsia com es pot comprovar. No hi ha res que l'inquieti. Té el primer partit de l'oposició completament entregat al partit que governa. En té un altre que ja actua com un corrent intern, avui liberal, ahir socialdemòcrata i demà el que faci falta, per acabar de garantir la placidesa del govern. Té els suports mediàtics, públics i privats, que s'encarreguen de falcar la seva posició si cal amb un mur de desinformació i a vegades de veritables manipulacions i mentides, per tal que la societat espanyola tingui dificultats a contrastar la propaganda que els és servida en diferents formats.

El president Mas, la vicepresidenta Ortega i la consellera Rigau són culpables d'haver cregut en el Parlament i d'haver cregut en la idea que en democràcia el primer que cal atendre i escoltar són els ciutadans que la fan possible. Sense ells, sense els ciutadans, hi pot haver govern, hi pot haver legalitat, hi poden haver tribunals, però no hi ha democràcia ni hi ha llibertat. Una democràcia a la qual no li importi el que pensen i volen els seus ciutadans és incompleta, és mancada, és troquelada per uns límits que ja no són en mans de les persones. Un repàs al que va precedir al 9 de novembre confirma que ja fa anys que hem acreditat una majoria a les urnes i al Parlament que vol decidir el seu futur. I confirma també l'apel·lació al diàleg per resoldre aquest conflicte de manera permanent i la voluntat també d'arribar a acords.

A tot això, ni diàleg, ni pacte, ni propostes. Judicis i amenaces. I una democràcia d'intensitat variable, que es regula a conveniència de la majoria que governa.

Així, l'Estat pot desobeir cínicament sentències dels tribunals, també del Constitucional, sense que hagi de rebre el més lleu requeriment per part de ningú. Incompleix fins a 34 sentències, algunes en àmbits tan sensibles com les beques o el 0,7% de l'IRPF. No passa res: quan l'Estat incompleix les sentències es veu que l'Estat de Dret en deu sortir reforçat.

El Parlament Europeu emet un informe, el 2016, on es denuncia que Espanya és el tercer Estat amb més expedients oberts per incomplir. Incomplir la llei europea. Tampoc passa res.

Els ciutadans de Catalunya que es manifesten en suport a l'expresident passen per ser uns coaccionadors de la justícia, i els volen amb menys drets que els que té un tertulià i exalt càrrec de l'Estat que aconsella un bon afusellament per al president Mas o el director d'un diari que primer acusa i després afina el veredicte que hauria de donar el tribunal quan el judici encara no s'ha acabat. No cal dir que aconsellar l'afusellament del president de Catalunya no té condemna, i que pressionar la justícia des de la portada d'un diari és vist amb absoluta normalitat.

La normalitat de la impunitat. Perquè a Espanya es pot asseure a la banquetta dels acusats el president de la Generalitat per posar les urnes, però es recol·loca el ministre responsable del Yak 42 al Consell d'Estat. Perquè es poden alterar resultats electorals amb informes falsos elaborats i pagats amb fons reservats per destruir la reputació del president Mas o de l'alcalde Trias, i ningú no en surt ni amb una trista multa. Perquè es revela la conspiració del

ministre de l'Interior i l'existència d'una policia política i tot queda arxivat. Perquè s'informa de comptes a l'estranger de responsables policials que acumulen patrimoni i diners que caldrien trenta vides d'assalariat policial per poder-los justificar, i cap fiscal ni cap unitat policial irromp a casa de ningú havent avisat prèviament els mitjans de comunicació.

Perquè es pot caure en la indecència de vincular la conferència de Brussel·les amb la mort d'una nena mentre el mateix partit impedeix que se sàpiga què s'ha pagat exactament amb els fons reservats de la vida privada de l'excap d'Estat. Diners que surten de les butxaques de famílies humils, dels aturats, dels autònoms, dels empresaris, dels funcionaris... diners públics que no podem saber si s'han fet servir adequadament ni quants se n'han gastat per finalitats dubtoses que res tenen a veure amb el que "importa a la gent" i "els problemes reals de la gent".

Perquè es pot subvencionar la Fundación Francisco Franco i es pot homenatjar la División Azul mentre s'acusa de nazi el president de la Generalitat per haver posat les urnes.

Perquè es pot anar a consolar i acompanyar a convictes de terrorisme d'Estat, però no es pot tolerar que s'acompanyi els acusats de permetre un procés participatiu pacífic i exemplar.

Diuen que tot això és legal. I diuen que com que és legal és democràtic. I que el 9N, com que creuen que no era legal, ja no és democràtic. Amb aquests criteris, avui lluitar per l'objecció de consciència seria antidemocràtic, defensar els drets dels homosexuals a adoptar també, i oposar-se al desnonament judicial d'una família amb criatures i sense recursos, perfectament legal, seria considerat un acte de pressió inadmissible a la justícia.

Per això la democràcia espanyola ha emmalaltit. Potser pensen que la curaran a còpia d'amenaçes i d'intransigències. Jo crec que és pitjor.

Aquest judici serà jutjat per la història, com ho va ser la sentència contra l'Estatut i com ho serà la negativa obtusa a dialogar sobre el que està passant entre Catalunya i Espanya, perquè passen coses. No voler-ne parlar, no voler-ne parlar és una decisió errònia i irresponsable, perquè és d'això que hem de dialogar. Dialogar demana voluntat per fer-ho. Si un es veu capaç de fer d'interlocutor entre Donald Trump i tot el que representa, amb Amèrica Llatina, a Europa, al Nord d'Àfrica i a l'Orient Mitjà, hauria de ser encara més capaç de ser interlocutor actiu amb Catalunya.

Senyores i senyors diputats, dialoguem, nosaltres que podem i volem. Volen?

Carles Puigdemont i Casamajó
President de la Generalitat